

ההילולא ישלים וימלא גם מה שנחסר בהתפשטות והפצת המעינות בגלל המניעה ועיכוב בכח הדיבור דבעל ההילולא, הן ע"י לימודו לעצמו בדיבור והן בהפצת המעינות חוצה לאחרים.

לזכות

החייל ב"צבאות השם" ישראל שי' ליום הולדתו השמיני לאוי"ש"ט, ביום י"א שבט ה' תהא שנת פלאות אראנו ולזכות אחיו חיילי "צבאות השם" שיחיו

ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' לוי יצחק וזוגתו מרת מרים יוכבד שיחיו גאלדשטיין ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' אהרן יעקב וזוגתו מרת אסתר פראדל שיחיו גאלדשטיין הו"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל שיחיו סטראל

* * *

לזכות

חיילי "צבאות השם" מנחם מענדל ורבקה שיחיו ליום הולדתם השביעי לאוי"ש"ט, ביום י"ב שבט ה' תהא שנת פלאות אראנו

ולזכות

אחיותיהם ואחיהם חיילי "צבאות השם" מושקא, חנה, מיכאל ויוסף יצחק שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת רחל שיחיו ניגן

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

יו"ד שבט

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ו (תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ואחת לבריאה
ה' תהא שנת פלאות אראנו
שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

חדשה מאתי תצא"⁶.

... רואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחרונה) שאומות העולם בכו"כ מדינות מסייעים לבני" בעבודתם (ע"ד ויותר מכפי שהי' ביציאת מצרים), עד שגם במדינה ההיא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כרצונם, ומאפשרים להם לצאת משם, אלא עוד יותר – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל, שנוסף לזה שבני" עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אוה"ע עומדים "הכן כולכם" שבני" יצאו כבר מהגלות וילכו לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד"בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם"⁷.

... דובר כמ"פ, שכבר "כלו כל הקיצין"⁸ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלימה!

... ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד גם לשלימות דגאולה (רוחנית), העיניים הרוחניות של יהודי רואים כבר את הגאולה; כעת צריך רק לפתוח את העיניים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה ...

ובנוגע לפועל ... כל אחד יקבל על עצמו שהלימוד בתורתו של בעל

שתי נקודות אלו נמצאות בתחילת מאמר זה ובסיומו.

ב. שני מדרשים – שתי נקודות עיקריות

בתחילת המאמר מצטט הרבי בעל ההילולא, את דברי המדרש⁵ על הפסוק⁶ "באתי לגני אחותי כלה": "לגן אין כתיב כאן, אלא לגני – לגנוני, למקום שהיה עיקרי בתחילה, דעיקר שכינה בתחתונים היתה". כלומר, השראת השכינה בתחתונים בעת הקמת המשכן, שעליה אומר הקדוש ברוך הוא "באתי לגני", כבר היתה בתחילת הבריאה, ולא כדעה הסוברת⁷, ש"דבר חידוש הוא". אלא שעל ידי חטא עץ הדעת והחטאים שלאחריו "פסק" הדבר, ואחר כך, בעת הקמת המשכן, "חזר לכמות שהיה".

ובסיום המאמר הוא מצטט את המדרש⁸ "אין אדם שליט לומר המתינו לי עד שאעשה חשבונותי ועד שאצוה לביתי..."⁹, ולכן אין לדחות למועד מאוחר יותר את העבודה שיש לבצע, כי "מי הוא היודע עתו וזמנו".

על ידי ציטוט שני מדרשים אלו בתחילת המאמר ובסיומו, מבטא הרבי שתי נקודות אלו: בדברי המדרש שבסיום המאמר הוא מראה, שהעבודה צריכה להיעשות בזריזות,

א. מאמר "באתי לגני" – עיקרי העבודה הרוחנית

ידוע, שבעת ההסתלקות מתקבצים יחד "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו"¹. מכך מובן, שבמאמר דיבור המתחיל "באתי לגני", אשר הרבי בעל ההילולא, הוציא לקראת יום ההסתלקות – ובמיוחד בתחילת המאמר ובסיומו, שהרי תוכנו של כל דבר ניכר בגלוי בתחילתו² ובסיומו³ – בא לידי ביטוי התמצית העיקרית של כל עמלו, אשר יגע בחיים חיותו בעלמא דין.

מעיקרי עבודתו של בעל ההילולא, אשר אותם דרש גם מההולכים בדרכיו אשר הורנו, יש לציין:

(א) להפיץ תורה ומצוות, כולל את המאור שבתורה, בכל מקום ומקום⁴, ואף במקומות אשר בגלוי אין הם כלים ראויים לתורה ולמצוות בכלל, ועל-אחת-כמה-זכמה שאינם כלים לחסידות.

(ב) שהפצת התורה והמצוות וכו' תיעשה בזריזות הרבה ביותר.

1) אגה"ק סכ"ו. וראה לעיל ע' 37 ובהנמקן שם.
2) מכיון שנהנתה (וח"ד"אש" נולל כל הענין. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 59 הערה 12 [בנוגע לשם הסדרה. ועד"ו יש לומר בנוגע לשמות (שנקבעו לה) מאמרים, וכיו"ב], עיי"ש.
3) ש"הכל הולך אחר החתום" (ברכות יב, א). ויש לומר שזהו אחד הענינים מה שנועץ תחלתן בסופן וסופן בתחלתן – כי בשניהם מתבטא עיקר הדבר. ולהעיר ממשע ברכות שעיקר הדיוק הוא בהתחלה והחתימה (שו"ע אדה"ו סק"ד ס"ח).
4) ראה גם לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 128.

5) שהש"ר רפ"ה. וש"נ.
6) שה"ש שם.
7) במדב"ר פ"ב, ו. וראה יפ"ת לב"ר פ"ש, ז.
8) דב"ר פ"ט, ג.

דערפון איז מובן, אז עכ"פ איצטער, דארף די גאולה קומען תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: ס'איז די העכסטע צייט אויף דער גאולה האמיתית והשלימה!

. . . ברוחניות הענינים (ביז אין די "העכסטע" דרגות) האָט מען שוין שלימות הענינים ביז אויך די שלימות פון גאולה (רוחנית), די עיניים רוחניים פון אַ אידן זעען שוין די גאולה; איצטער דארף זיין די פתיחה פון די עיניים גשמיים, אז אויך זיי זאלן זען די גאולה ווי זי איז בגלוי לעיני בשר אין דעם איצטיקן צייט . . .

ובנוגע לפועל . . . יעדערער זאל אויף זיך אָננעמען אַז זיין לימוד בתורתו פון דעם בעל ההילולא זאל אויך משלים וממלא זיין דאָס וואָס האָט געפעלט אין דער התפשטות והפצת המעינות צוליב דער מניעה ועיכוב בכח הדיבור פון דעם בעל ההילולא, סיי דורך דעם אייגענעם לימוד בדיבור און סיי אין הפצת המעינות חוצה צו אַנדערער.

(משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, ו'ש"פ בא, ו' שבט תשנ"ב)

החידוש דדורנו – הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין"¹ למטה) לא ה' בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה – הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ², אלא אדרבה – נוספת בזה שלימות נעלית יותר [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב"³, להיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמשיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח"⁴, וילמד תורה את כל העם כולו⁵, עד "תורה

ובדברי המדרש שבתחילת המאמר הוא מראה מהי העבודה עצמה: להפיץ תורה ומצוות בכל מקום ומקום, כפי שיוסבר להלן.

ג. העולם בפנימיותו – דירה לה'

כאשר יהודי מתבונן במצבו של העולם הזה, אשר הוא, כדברי אדמו"ר הזקן⁹, "מלא קליפות וסטרא אחרא", כלומר, שכל נקודה בעולם הזה מלאה בקליפות, עד שהוא נקרא – והרי שמו של כל דבר מצביע על מהותו¹⁰ – "עולם הקליפות וסטרא אחרא"¹¹, הוא עלול להרהר:

כיון שהקדוש-ברוך-הוא ברא את העולם באופן שהוא יהיה "עולם הקליפות", הרי לא ייתכן שאני אוכל לשנותו. ואם כך – אתנתק מן העולם ואסתגר בארבע אמות של תורה ותפילה, בלי להתעסק בעיני העולם!

על כך מסביר הרבי מיד בתחילת המאמר, שאדרבה: היותו של העולם עולם הקליפות אינו מצד עצם מהותו, אלא זהו ענין שנוסף בעולם הזה לאחזר הבריאה, על ידי חטא עץ הדעת וכו'. ואילו מצד עצם מהותו יש לעולם הזה מעלה על-פני העולמות העליונים, כי עיקר שכינה – דוקא בתחתונים היתה.

אך עדיין אפשר לטעון: אמנם, בתחילת הבריאה היה המצב שונה, אך עתה העולם "מלא" בקליפות של טומאה "והרשעים גוברים"¹¹ בו?"

על כך מוסבר בהמשך המאמר, שתכלית הכוונה בבריאת העולמות ובהתהוותם היא

(9) תניא פל"ו.

(10) ראה בארוכה לעיל ע' 37 ואילך ובהנסמן שם.

(11) תניא פ"ו (יו"ד, סע"ב).

ש"נתאוה¹² הקדוש-ברוך-הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים", וכיון שזוהי הכוונה, הרי היא בודאי תתגשם,

שהרי כיון שמציאות הבריאה קיימת ונוצרת בכל רגע ורגע¹³ למען תכלית זו, הרי לא ייתכן שיהיה בכוחם¹⁴ של עניני הבריאה ושל מעשי בני אדם (חטא עץ הדעת וכדומה) להיות מנוגדים ולהפריע ח"ו להשגת הכוונה,

ובסופו של דבר אכן יהיה העולם דירה לה' יתברך, ואם כך השינוי העכשווי בעולם, היותו "עולם הקליפות", הוא "שינוי החוזר לברייתו" (שהרי יגיע הזמן שבו "זאת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁵, כפי שהיה לפני החטא), ו"שינוי החוזר לברייתו לא שמיה שינוי"¹⁶, ואם כך, הרי בפנימיות גם עתה העולם הוא "דירה לו יתברך"¹⁷. ובמיוחד כאשר לא זה בלבד שהשינוי יכול לחזור לברייתו, אלא הוא בודאי יחזור, כדלעיל.

וכיון שהגילוי בעתיד יהיה באופן של "מלאה"¹⁸ הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים¹⁹, ו"וידע כל פעול כי אתה פעלתו"^{19*}, יוצא, שבפנימיות גם עתה כך הוא

(12) תנחומא נשא טז. וראה לעיל ע' 17 הערה 42.

(13) שעהיו"א בתחלתו.

(14) ראה לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 236 בהערה.

(15) זכר' יג, ב.

(16) נסמן לקמן ע' 95 הערה 25.

(17) ויתירה מוז: מכיון שהכוונה בהס"א גופא היא כדי לאהפכא חשוכא לנהורא (ועד שהחושך עצמו יאיר – בהמאמר לקמן סוף ה'), שדוקא עי"ז "אסתלק יקרא דקוב"ה בכלהו עלמין" (כמבואר בהמאמר) – הרי הירידה שנעשה ע"י החטא (לא רק שאינה ירידה אמיתית, כבפנים, אלא אדרבה) היא חלק מהעלי' שהיה' על ידה, כמבואר בלקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 67.

(18) היפך ד"מלא קליפות" הנ"ל.

(19) ישע' יא, ט.

(19*) נוסח תפלת העמידה דר"ה.

בכל נקודה בעולם, אף במקום שנראית בו, כביכול, התנגדות לאלקות, להיות דירה לה' יתברך, ולכן צריך להפיץ יהדות בכל מקום ומקום, כדי לגלות את הטוב שיש בכל מקום.

ד. הגוף – "עפר אתה"

מאמר זה הוציא הרבי ליום הסתלקותו, וההוראה שהווכרה לעיל, הנלמדת מתחילת המאמר²⁰, קשורה לענין הסתלקות:

לאחר שהנשמה מסתלקת מן הגוף, נעשה הגוף נפסד²¹. וכאן מתעוררת השאלה: מהי תכלית כל העבודה, אשר היהודי עמל במשך כל ימי חייו כדי לזכך את גופו²², אם לאחר הסתלקותו הוא נעשה נפסד!

והשאלה אף קשה יותר: היותו של הגוף נפסד בצאת הנפש ממנו אינו ענין שהתחדש בו, אלא, כנאמר²³ "עפר אתה ואל עפר תשוב", שמפני שעתה "עפר אתה", לכן "ואל עפר תשוב", שכיון ש"שינוי החוזר לברייתו לא שמה שינוי", לכן אין הוא מציאות אמיתית אף לפני ש"שב לעפרו". ואם כך, יוצא, לכאורה, שהעבודה בקיום תורה ומצוות

(20) כמו שההוראה שבסוף המאמר ("אין אדם שליט כו") שייכת להסתלקות. ולהעיר, שגם במאמר הזהר "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולו עלמין" המובא בתחילת המאמר, מרמוז תוכן ענין הסתלקות, כמבואר בהקדמה לקונט' פורים תשי"ה הערה ב'.

(21) כי הגוף מצד עצמו הוא "עפר אתה", כדלקמן בפנים.

ומה שהגוף אינו נפסד תיכף כשנסתלק הנפש ממנו, הוא לפי: א) שאין התהוות הגוף מהנפש (שהיחודה"א פ"ז. סידור ד"ה כז אנת תסתלק). ב) גם לאחר הסתלקות עדיין רוח הנפש נמצא על הגוף (ד"ה שובה תרנ"ט. וראה ד"ה כי חלק תרצ"ד (תשי"א) פ"ט. ואכ"מ).

(22) ראה תניא פל"ז (מה, ב), שתכלית ירידת הנשמה למטה היא (לא בשביל עצמה, כ"א) בכדי לתקן את הגוף (ונה"ב וחלקו בעולם). וראה גם מאמר הבעש"ט עה"פ עוב תעוב עמו (היום יום ע' כג. ובכ"מ).

(23) בראשית ג, יט.

קשורה לדבר, שגם בזמן העבודה, איננו מציאות אמיתית ח"ו!

אמנם "עצם הלוז", הנשארת מהגוף, אינה מתכלה לעולם²⁴, וגם על תחיית הגוף בכללותו נאמר²⁵ "יחיו מתוך (ולא "ברא"), כי תחיית הגוף לא תהיה באופן שייברא גוף חדש²⁶, אלא שהגוף ייבנה מעצם הלוז²⁷

– אך כיון שהגוף כשלעצמו "עפר אתה", ומצד מהותו נדרש ממנו "ואל עפר תשוב", יוצא, שעצם הדבר שאופן התחיה לא יהיה על ידי בריאה חדשה אלא על ידי בנייה מעצם הלוז, הוא בעצמו "בריאה חדשה"²⁸ – כי מהות הגוף כשלעצמו היא "עפר"²⁹?

ה. "ובנו בחרת" – בגוף היהודי

התשובה על כך היא, שלהיפך: כיון ש"עיקר שכונה בתחתונים היתה", אשר לכן "ובנו בחרת" דוקא בגוף הגשמי³⁰, לפיכך

(24) ב"ר פכ"ח, ג. וש"נ. זח"ב כח, ב. ועוד. תוד"ה והוא (ב"ק טז, ב).

(25) ישעי' כז, יט.

(26) ראה גם ב"ר פצ"ה, א.

(27) זח"ב שם.

(28) ובדוגמת "וישב הים" שלאחרי ק"ס, שבאם הנס דק"ס ה' באופן שבטיל טבעו הקודם ומה שהמים היו חורים ונגרים במורד ה' זה בדרך נס – או ה' זה התהוות חדשה (ראה לקמן שיחה א' לפ' בשלח ס"ג) – כי אף שגם באופן זה לא ה' צריך להוות את עצם החומר (שהיה גם בעת ק"ס ה' החומר ורק שנשתנה טבעו), בכל זה, הרי פרט זה דשינוי טבעו הוא התהוות חדשה.

(29) להעיר מהידוע (ד"ה נ"ח עת"ר. ד"ה יחינו מזוימים תש"א. ועוד) בפירוש "מח' מתים ברחמים רבים", שמה שצריך שתחמה"מ יומשך מבחי' רחמים רבים (דעצמות אוא"ס) דוקא, הוא לפי שלגבי עצמות אוא"ס "מות וחיים שוים, ומשו"ז גם המת יכול לחיות" – והרי מזה מוכח לכאורה, שגם בעת התחי' יה' הגוף מצד עצמו מת, ורק שמצד עצמות אוא"ס גם המת יחי' (אבל ראה לקמן הערה (33).

(30) תניא פמ"ט (ע, רע"א). תורת שלום ע' 120.

מזה, באופן אִז אֵלס נשמות בגופים נעמט מען אויף בפנימיות „אתפריעו כל נהורין" וואָס „נתלו" איצטער, דורך דעם וואָס עס קומט גלייך משיח צדקנו, „שלח נא ביד תשלח"⁴, וילמד תורה את כל העם כולו⁵, ביז „תורה חדשה מאתי תצא"⁶.

. . . מ'זעט בפועל (ווי גערעדט כמ"פ לאחרונה) ווי די אומות העולם בכו"כ מדינות זיינען מסייע אידן אין זייער עבודה (ע"ד און נאָכמער ווי ס'איז געווען באַ יציאת מצרים), ביז אַז אויך מדינה ההיא וועלכע איז געווען סגורה ומסוגרת אַ ריבוי שנים, און מ'האָט פון דאָרט ניט אַרויסגעלאָזט אידן און זיי ניט דערלאָזט צו מקיים זיין תומ"צ בשלימות וכו' – איז לאחרונה נשתנה געוואָרן מן הקצה אל הקצה, און איצטער איז ניט נאָר וואָס מ'לאָזט אידן זיך פירן דאָרט ווי ביי זיי קומט אויס, און מ'לאָזט זיי פון דאָרט אַרויספאַרן, נאָר נאָכמער – מ'איז זיי דערצו מסייע.

ביז אַז מ'זעט היינט בפועל אַז נוסף לזה וואָס אידן זיינען „הכן כולכם" צו דער גאולה, שטייען אויך די אוה"ע „הכן כולכם" אַז אידן זאָלן שוין אַרויסגיין פון גלות און גיין אין ארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

און נשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, קומט מען גלייך צו תכלית השלימות פון „בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, די שלימות הגילוי פון „אתפריעו כל נהורין", „והי' לך הוי' לאור עולם"⁷.

. . . מ'האָט גערעדט כמ"פ, אַז ס'איז שוין „כלו כל הקיצין"⁸ און מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, און די גאולה האָט שוין פון לאַנג געדאַרפט קומען, און מפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל איז זי נאָך ניט געקומען.

(4) שמות ד, יג.

(5) ראה רמב"ם ה' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(6) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(7) ישעי' ס, יט.

(8) סנהדרין צז, ב.

... השייכות דמאורעות אלה לבנ"י היא – הידיעה ש"הגיע זמן גאולתכם", שלכן, עמדו הכן כולכם לקבלת פני משיח צדקנו, כולל ובמיוחד ע"י ההוספה בעניני תומ"צ, אשר, ע"י "מצוה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁶.

(משיחות ש"פ בא, ד' שבט תנש"א)

(6) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

סא

דער חידוש פון אונזער דור – דער דור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, ביז אויך בדור שלפנ"ו (דור השמיני): וויבאלד אז די גאולה איז דעמולט ניט געקומען בפועל, איז דער "בא אל פרעה" (דער גילוי פון "אתפריעו כל נהורין"¹ למטה) ניט געווען בתכלית השלימות אלס נשמה בגוף בריא (ס'איז געווען די הסתלקות הנשמה מן הגוף, און אויך די נשמה בגוף איז געווען במצב אז דער "הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה – דער דור האחרון פון גלות ודור הראשון פון גאולה – ווערט תומ"י "נתלו המאורות", אז ניט נאָר וואָס עס פעלט ניט ח"ו אין די מאורות הגדולים פון גילוי תושב"כ און תושבע"פ², נאָר אדרבה – עס קומט צו נאָך אַ העכערע שלימות בזה [ניט באופן פון "כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב"³, זייענדיק למעלה

(1) זח"א רי, א.

(2) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. מס' שבועות שלו קצא, א. וראה לקו"ת שה"ש יא, ד. אוה"ת בראשית יד, א. לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א (בהוצאת תש"נ – ע' קמט). נ"ך ע' ריו. ועוד. וראה לקו"ש ח"ל ע' 10 ואילך.

(3) זח"ג כה, רע"א.

הגוף הוא מציאות אמיתית שאין בו שום כליון והפסד. השינוי שנגרם לו על ידי חטא עץ הדעת שהוא תוצאה של "זאל עפר תשוב" הוא בחיצוניות בלבד, ולא בעצם מהותו. כי מעשה בני אדם אינו יכול לשנות ח"ו (כדלעיל בסעיף ג') את בחירת עצמותו, יתברך, אשר הוא בחר בגוף היהודי.

וזהו ההסבר לכך ש"עצם הלזו", שלא נהנתה מעץ הדעת³¹, אינה נפסדת לעולם, כי זוהי "עצמיות" הגוף³², ובכך לא ייתכן חטא והפסד.

וכיון ש"וכנו בחרת" הוא גם לגבי הגוף בכלל, מובן מכך, שבפנימיות, לא ייתכן כליון גם לגבי הגוף בכללותו³³. ולעתיד לבוא הוא נבנה מ"עצם הלזו", מפני עצם מהותו, כי יש לגביו בחירת עצמותו, יתברך. ולפי זה יוצא,

(31) אלי' רבה לאו"ח סי' ש. וכותב ע"ז "שמעתי". ובשורת חת"ס חו"ד סל"ז מביא זה בפשיטות מבלי לציין המקור. וצריך חיפוש במדרול.

בהשמועה בא"ר שם כתב "א"כ (דאינו נהנה בשום אכילה) לא נהנה מעץ הדעת". וצ"ע לתורן זה עם מ"ש (בי' ולבוש לאו"ח שם ועוד) שנהנה מסעודת מלוה מלכה. אבל ראה סידור יעב"ץ זמירות למוצאי שבת. – במעבר יבק שפת אמת מ"ב פ"ו: ואינו נהנה רק מסעודת שבת ויש אומרים מ"יין הבדלה ודעת אחרים שאינו נהנה כלל מאכ"ש.

(32) ולהעיר מה דהעוף "חול" נשרף (אלא שמשיר בו כביצה וחורר כו' וחי, מפני שלא אכל מעה"ד (ב"ר פי"ט, ה) – היינו שנשאר העצמות. והא דהשאר נשרף – י"ל בפשטות דהא אוכל שאר דברים ונעשים דם ובשר כבשרו. וראה מת"כ שם ועוד.

(33) ואין סתירה לזה מהמובא לעיל הערה 29 בענין "מחל' מתים ברחמים רבים" – כי מכיון ש"בנו בחרת" (שבחירת העצמות היא בהגוף גופא), הרי גם ההמשכה שמצד עצמות אוא"ס (שלגב' מות וחיים שוים), שייכת להגוף ובפנימיותו, ע"ד המבואר בלקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 246 (ס"ט) בענין "למשש את קוני". עיי"ש.

(* בא"ר שם הביא זה מלבוש שם. וכ"ה בזה ח"א קלז, א. ועוד. ד.

שאדרבה, מפני ש"שינוי החזור לבריתו לא שמה שינוי", הרי גם עתה הוא מציאות אמיתית.

1. מי ומתי – נקבע מראש

אך היצר הרע הוא "אומן במלאכתו"³⁴, ולאחר שסותרים את "טענתו", שאי אפשר לשנות באמצעות הגוף את העולם, על ידי הסבר, שבפנימיות הם בעצם טוב וקדושה, והעבודה הנדרשת היא רק לגלות את הטוב שבפנימיותו כלפי חוץ, הוא מתחיל לטעון, להיפך:

בפנימיות הרי הגוף והעולם הזה טובים גם לפני העבודה עמם, ואף לגבי ה"גילוי", הרי בודאי בסופו של דבר הם יהיו "דירה לו יתברך", על ידי יהודי זה או אחר, כדלעיל – ואם כך, מה לך להתלהב בעבודת התורה והמצוות כדי לברר ולזכך את הגוף ואת חלקך בעולם, ובמיוחד – מה כל כך "נורא" אם תדחה זאת למועד מאוחר יותר?

על כך מסביר הרבי בעל ההילולא, בסוף המאמר: (א) יש ענין של "אעשה חשבונותי", "אצוה לביתי", כתשובתו הידועה של אדמו"ר הזקן³⁵ "סיפרת כל מה שאתה צריך, אך אינך אומר לשם מה צריך אותך", (ב) "מי הוא היודע עתו וזמנו":

על כל דבר בעולם נקבע מראש על ידי מי הוא יודכך³⁶, וכן נקבע מתי יעשה ה"בירור". ולכן, על ידי דחיה, עלולים ח"ו להפסיד את ה"חשבון" וה"בית" וכו'³⁷.

(34) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

(35) סה"מ תש"ח ע' 191. וש"נ.

(36) ראה לקו"ד כרך ד' תקצו, ב. היום יום ע' פד.

(37) ובדוגמת יצ"מ שהוצרכה להיות "כהרף עין", כי באם היו מתמהמהים ח"ו לא היו יכולים ליגאל כו' (אלשיך

לפיכך חייבת העבודה להיעשות בזריזות, בלי לאבד רגע, בהפצת התורה והמצוות בכלל, ובהפצת מעיינות החסידות במיוחד – בכל מקום ומקום, ויש לעשות זאת בשמחה ובחפץ וכו', הגורמים לזריזות³⁸, כלשון

הרמב"ם (על ימות המשיח) "נתאורו"³⁹, להכין את העולם לקיום היעוד¹⁹ "מלאה הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים", בקרוב ממש.
(משיחת יו"ד שבט וש"פ 9 בשלח תשכ"ט)

(39) הל' תשובה פ"ט ה"ב: נתאו כל ישראל נביאיהם וחכמיהם (ועייג"כ הל' מלכים פי"ב ה"ד). וי"ל שזה בזה תליא נתאו כל ישראל בנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים.

בא יב, לו (ואילך) כשם הזור. וראה גם צרור המור שם, מ. הגדת החיד"א פיסקא מתחלה עע"ז ד"ה ומעשה ידיו). (38) ראה אגה"ק סכ"א.

הוספה בשורת הגאולה

יד.

והדגשה יתירה בנוגע להכנה להגאולה ע"י חיזוק האמונה והבטחון והצפי' לגאולה, «אחכה לו בכל יום שיבוא»¹ – כלשון בעל ההילולא²:
עמדו הכן כולכם לקבל פני משיח צדקנו.

ובפרט בשנה זו, «הי' תהא שנת נפלאות אראנו», ולאחרי שכבר ראו נסים ונפלאות בתקופה האחרונה, כולל ובמיוחד – יציאתם של רבים מישראל ממדינה ההיא לארץ ישראל, ועי"ז גם קירובם ליהדות תורה ומצוותי', שענין זה הוא מעין ודוגמא והכנה קרובה לקיום היעוד³ «קהל גדול ישובו הנה».

ובזה ניתוסף עוד יותר בימים האחרונים ממש:

המאורעות דימים האחרונים בהענין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" מדגישים שנמצאים בסמיכות ממש להגאולה, כמבואר במדרשי חז"ל⁴ שענין זה הוא מסימני הגאולה.

ובלשון המדרש⁵ «שנה שמלך המשיח נגלה בו . . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . . וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין . . . ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתייראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . . הגיע זמן גאולתכם».

. . . ובנוגע לפעולותיהם של שונאי ישראל שמנסים לפגוע ח"ו – אין בהם ממש, ולא יעלה הדבר בידם,

(1) עיקר הי"ב מי"ג עיקרים.

(2) «היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ».

(3) ירמ' לא, ז.

(4) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(5) יל"ש ישעי' רמז תצט.

לזכות

כ"ק אדונונו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדונונו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד